

tibus, ut retuli, præter pudenda, ibi sepultis. Ea quippe in fluvium à Typho-
ne, cum nullus ex cædis concisijs illa penes se esse uellet, erant proiecta. Ab Isi-
de postea non minori honore, quàm reliquæ partes, fuerunt sepulchro condi-
ta. Eius imaginem colit, sacraçq; ei ac ceremonias piè ut Deo fieri docuit, nomē
eius Dei præcipuum reddens atq; insigne. Quapropter Græci cum Orgia sa-
craçq; Dionysia ex Aegypto transtulissent, huic quoq; portioni honores im-
penderunt, eam in sacris ac ceremonijs Phallon appellant. Ab Osiride ue-
rò atq; Iside, usq; ad Alexandrum Macedonem, qui in Aegypto sui nominis
urbem condidit, annotum dicunt amplius decem milia; ut uero quidam asser-
runt, paulo minus tria ac uiginti milia extitisse. Qui deum hunc tradunt The-
his Bœotia ex Semele & Ioue fuisse genitum, aberrare uidentur. Orpheum
enim, cum ad Aegyptios transtulisset, percepissetq; apud eos sacra & mysteria
Dionysia, esset autem amicus Thebanis, à quibus plurimo in honore habeba-
tur, retulisse ad eos tradunt in ipsorum gratiam huius dei originem. Plebem
postea tum ignorantia, tum ut Deus in Græcia ortus uideretur, libenter ea sa-
cra ac mysteria suscepisse. Orpheum uerò hanc generis & sacrorum originem
ea coniectura uolunt ad Græciam transtulisse, quòd Cadmus ex Thebis Aeg-
ypti ortus, præter cæteros filios & Semelen suscepit. eam à quopiam corrup-
tam, post septimum mensem peperisse infantem ferunt Osiridi similem; ne-
que illum uixisse diutius, siue dijs improbantibus, siue repugnanste natura.
Quod ægrè ferens Cadmus, responsò accepto, ut parentum iusta seruaret, in-
fantem deaurauit, illiq; sacra instituit, ut esset argumentum illum ab Osiride
natum. Ad Iouem insuper genus retulit: ut & Osiridis factum cohonestaret,
& corruptionis infamiam demeret. Id causam præbuit Græcis, ut crederent
Cadmi Semelen ex Ioue Osiridem peperisse. Orpheum postea, cui magna er-
rat apud Græcos gloria, tum propter cantus suauitatem, tum propter sacra,
hospitio acceptum à Thebanis ferunt, magnoq; in honore apud eos habi-
tum. Hic cum ab Aegyptijs theologiam percepisset, antiquum Osiridis genus
ad posteriores transtulit: inq; Thebanorum gratiam nouum constituit sacri-
ficiorum ritum. Quod fabulis causam præbuit, ut Iouis ac Semeles filius Dio-
nysius putaretur. homines uerò partim inscitia, partim Orphei fama & opi-
nionē moti, eum ut Græcum libenter susceperunt deum. Postea adhibitis
poëtarum quas theatra comprobabant fabulis, certa est præbita huic generi
fides. Dicunt præterea Græcos, ut suos ac domesticos sibi uin dicere insignio-
res Heroas, ac deos, Deorum insuper colonias asserere ab se missas. Nam
Hercules, qui genere Aegyptius fuit, cum sua uirtute perambulasset magnam
orbis partem, in Libya columnam posuit, cuius rei testimonium à Græcis ca-
pere nituntur. Cum enim constet omnibus, Herculem adfuisse dijs in bello,
quod aduersus Gigantes gessere, ferunt nequaquam Gigantes ex terra gigni
ea potuisse ætate, qua Græci asserunt Herculem paulo ante bellum Troia-
num extitisse: sed potius, ut ipsi dicunt, in primo humani generis ortu. Ab
hoc enim plus quàm decem milia ab Aegyptijs numerantur anni: à Troia
uerò tempore minus quàm mille ducenti. Eodem modo claua, & leonis pel-
lis, antiquo Herculi conueniunt: quo tempore nondum erant arma adinuen-
ta, sed sustibus homines iniurias propulsabant, ac ferarum pellibus tegebant
pro armis corpora. Et hunc quidem Iouis filium, matrem incertam ferunt.
Qui autē ex Alcumena genitus est, plus annis mille post extitit, ipse Alcaeus
ab ortu uocatus, cui post Herculis cognomen est inditum: non quòd propter
Iunonē sit gloriā adeptus, sicut Omittes ait, sed quia uirtutē illius præci imi-
tatus. Cōuenitq; apud Græcos, ex ijs quæ dicuntur fama, Hercule orbis mon-
stra perdomuisse. Quod illi Herculi tribui nequit, qui ferme coæuus tēporib.
Tenacis fuit, iam maiori ex parte, tū cultura agrorū, tū urbibus plurimis, tum
uerò hominū ubiq; inhabitantū multitudīne domesticis. Magis igit ea decēte
illum